

“FRAGMENTS”: REVISTA DE LITERATURA

Un grup d'estudiants del Departament de Llengua i Literatura Hispàniques de la Universitat Autònoma de Barcelona (Bellaterra) ha creat una nova revista literària -de contingut bilingüe- que porta un títol significatiu: “Fragments”, concepte reivindicat pels escriptors romàntics alemanys i ben vigent en la literatura del nostre segle, de manera que podria dir-se que la seva simbologia abasta de Novalis a Borges.

Així mateix, en el “Preàmbul” que obre aquest primer número que ens ha arribat a les mans, s'analitza el simbolisme del títol tot aplicant-lo a les noves generacions, que avui es troben lluny de manifestos conjunts o dels col·lectius amb finalitats programàtiques. El fragment representarà, si de cas, la mateixa individualitat que fa de denominador comú entre aquests poetes joves que cerquen el seu camí atenent el consell i el mestratge d'uns grans models: en aquest cas, Josep Vicenç Foix, García Lorca i Vicente Alexandre. Aquest últim, precisament, portat pel seu entusiasme, ja proverbial, envers els poetes joves, ha endreçat una salutació molt bella i expressiva als animadors de la publicació, als quals diu que el naixement d'una revista sempre obre el pas a una llum.

Portadors d'aquesta llum, com responsables de l'edició, són els joves sabadellens Esteve Martínez i Josep Maria Ripoll, que han confeccionat el primer número amb material antològic de Shakespeare -representant per un sonet en traducció confrontada amb l'original- i del nostre Joaquim Folguera, del qual es publica un conte pràcticament desconegut. Cal remarcar, així mateix, un assaig del professor José Sanchis i, formant el gruix del número, un seguit de poemes d'autors joves -sabadellens i barcelonins-, molts dels quals presenten una qualitat notable: Esther Tàpia, Jordi Costa, Andrés Rico, Ramon Bacardit, Josep Milà, Jordi A. López, Romà Giró, Daniel Alonso, Antoni Pladevall i els dos conductors de la revista, ja esmentats.

La publicació és impresa acuradament, i compta amb una portada ben expressiva dissenyada pel pintor Lluís Pera, oferint un conjunt atractiu i equilibrat que ens demostra el bon gust dels seus editors. El fet que aquest siguin estudiants de lletres i sabadellens ens fa desitjar que la nova revista tingui una bona projecció, no solament en l'àmbit universitari, com li escau, sinó fins i tot en la nostra ciutat, ben necessitada d'una fecunda diversificació en el camp de les arts i de les lletres.

J.R.

Per Joan David

PERE CAMPS a la Sala d'Art LLOVERAS de Terrassa.

En un pamflet intítulat: “PERE CAMPS, UN PINTOR I EL MAR” l'any 1978 vaig honrar-me presentant, després de molts anys l'obra d'aquest pintor sabadellenc amb qui m'uneix a l'ensem que una amistat sense llacunes, una admiració fervent de l'obra que dia a dia va prenent força i personalitat. Ara i amb motiu d'aquesta darrera, recent exposició m'he imposat el deure de parlar, enc que sigui molt lleugerament, de les impressions que en aquest nou moment de la interpretació per part de l'artista em suggereix.

La pintura de Pere Camps és lluminosa i intel·ligent. En les fórmules

podríem dir una pintura educada en l'esforç constant d'un llançament obert i lliure.

Delicadament ajusta la impressió a la força expressiva i a la descoberta de noves formulacions que volen equilibrar les sensacions que no venen a concretar altra cosa que el presentiment, dia més dia, d'una nova florida i, si hi cap, més perfecta.

En aquesta mostra pictòrica no hi veiem pintura materialment sobrer; la pincellada justa, violenta en certs trams, difusora d'uns moments en els quals la visió de l'artista, com la de l'espectador, respira força a l'ensem que placidesa; força i placidesa que resumeixen un sentit espiritualitzat i que ens condueixen, més que a una contradicció, a una concreció d'una veritat constructiva.

amb què l'artista ha sabut recollir i aplicar, dins aquest aparent orgull d'home entès i resolutiu, hi veiem una comprensió i una humilitat. En aquest món real en què la visió del paisatge marítim gairebé ens ofega, tots els moments i totes les hores del dia hi són representades fidelment, però, sens perdre el conreu d'espais imaginaris en els quals els tresors de la llum i del moviment no s'esgoten.

De la pintura de Pere Camps en

MARIA TERESA BEDÓS

“Obra recent”

De la darrera exposició que M. Teresa Bedós ens ha ofert a la Galeria d'Art “Intel·lecte” encetem uns comentaris amb l'intent de clarificar-ne i realçar-ne la paternalitat artística; paternitat reflexe d'una entesa formal oscil·lant entre naturalisme i espiritualisme, entre acció afortunada i concepció assenyada.

És una gentilesa de

negre

Passeig de la Plaça Major, 38
Telèfon: 726.56.38
SABADELL.

Un entorn essencial fa reviu els símbols mateixos dels temes reproduïts, referits a una aplicada i constant reforma en la qual el pensament constant d'enlluernar-se amb els ulls fixos en el passat, en un passat del qual la història ja n'ha fet justícia i amb que el tribut a la fidelitat ha fet possible l'obtenció de resultats eficients i efectius.

La lluita diària, al decurs dels anys del sempre continuat aprenentatge, ha posat a prova les facultats d'expressió immediata, que no sempre aconseguen realitzar-se, traduint-ne un ideal que amb tota possibilitat algunes de les vegades s'haurà comprovat equivocat.

L'obra recent de M. T. Bedós s'ofereix en una col·lecció estimable de dues vessants amb representació qualitativa: Intel·ligència i responsabilitat, ambdues subjectes a una tècnica acurada i assenyada, conseqüent a la llarga experiència acumulada.

La visió elegantíssima d'uns jocs de plantes i flora, juntament a la força descriptiva d'una mar arborada a mig to, defineixen certament una personalitat i si tenim en compte la definició que de la Bellesa enuncia Plató, qui diu que **Bell és allò que, vist, agrada**, no estarà de menys que ens deixem guanyar pel misteri que l'obra, en la seva dominadora realitat, inicia en el fons abstracte del seu profund misteri.

PÈREZ ZAFRA

a les Galeries d'Art "Intel·lecte"

Ha escrit "Victor Basch" que **"sensibilitat en lloc d'ésser quelcom negatiu, inferior, preparatori, es torna essencialment positiva"**. Jo afegiria que, com a prerrogatives de la plàstica pura, hi creiem veure un complement que es dibuixa en la concreció d'idees i en el pudor amb què l'artista ha sabut resoldre la major

part dels confusionismes creats en uns moments en els quals una interacció de futurismes i academicismes crean una lluita irregular entre el nou i el vell.

Enfront de l'obra, Pérez Zafra ha sabut posar-hi seny i pensament. En el noble impuls, obstinat, de pujar, veiem traduir-se una fermentació espiritual, alliberadora de les moltes hores de treball, equilibrant i ajustant els apunts descobridors d'un noble afany d'exteriorització de moments creatius; moments, en els quals la petxada profunda d'una primera concepció es refà en un enfocament real del tema pictòric.

L'artista se'ns mostra en tot moment fidel al missatge del seu propi pensament; virtut que, desafiant la valor purament anecdòtica, millora en direcció i s'ajusta a la visió experimentada, considerant-ne el fet com a recuperació de la bellesa que l'inspirà humanament.

Considerant el trajecte cobert fins avui pel pintor, creiem que l'afiançament centrat en la realitat quotidiana en què s'han introduït els missatges de la seva pintura, avui com ahir, no ens han defraudat i esperem que l'escapada mística continuï fent-nos comprendre la grandària del seu pes.

Vet -ací el coratge d'un home que s'enfronta amb la realitat.

És una gentilesa de

INTEL·LECTE
GALERIA D'ART

Horta Novella, 125 - SABADELL